

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουσαν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα ὄρωσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἔκ τ' ὠ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκκα φράγχα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου ἑσπετῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐγδοῦν τοῦ Γενάρου.
πᾶν οἱ καλικαντζάρου.

Ἐξακόσα κι' ὀγδοῦντα κι' ἐννιά,
χαιρετᾶτε τὴν νέα χρονιά.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀνακτόρων κι' ἕνα πλῆθος σπαθοφόρων.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ τοῦ χοροῦ βελᾶδα
στῶν Ἀνακτόρων τὸν χρόνον πηγίνουσαν καρποσάδα.)

Φ. — Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον, καυμῆμεν Περικλίτῳ,
τίσσερα πᾶνε χρόνια,
ποῦ δὲν χοροπηθῆσαμε σὲ Παλατιοῦ παρκίτῳ,
σὲ Παλατιοῦ σαλόμῳ.

Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον πρώτην φορὰν χερσοῦσε
κι' ἐγὼ μὲ τὴν βελᾶδα μου σὺν πρώτῳ κοκοροῦμοι,
Ὑστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον πρώτην φορὰν, χαζέ.
Μίφραγοι καὶ Ταξίαρχοι γυρεῖουσαν ἀγκαζέ.
Ἀνάθεμά σε, πόλεμον, μὰς χ' ἔλασε τὰ μάτινα
κι' οἱ καθβαλιέροι κλαίγαμε μὲ πόνο τὰ κισιάτα των,
τίσσαν καιρὸν δὲν ἔδρασαν μὴ πηδηκτὴν νταρνάνα
καὶ γιὰ γοβάκι θηλυκὸ δὲν ἔγλεσαν τὰ μάτινα των.
Ἐσὺ τὸν κάθε μας γλεντζέ τὸν ἔκανες καλόγγορον
καὶ χρόνια τίσσερα ὠσὰ δὲν ἔσφιξαμε ποδόγγορον,
καὶ μὴτ' ἐπιγγορᾶσαν ὀλόγγορσαι σπαλιταὶς
καὶ μπάλων ντουαλιταὶς.

Μίτρα τί καιροὶ πέρασαν, Περικλίτῳ μου τσολιᾶ,
ποῦ καὶ σὺ τῶν Ἀνακτόρων δὲν ἀνέθης τὰ σκαλιᾶ.
Νάτο νάτο τὸ Παλάτι... νὰ παρκίτα, νὰ καὶ σάλια,
καὶ ποσυελαῖων φῶτα,

καὶ σὺ πάλι: σὺν καὶ πρώτῳ
ἀνεβαίνεις πίντε πίντε τῆς μαρμαρίνας τοῦ σκάλιας.

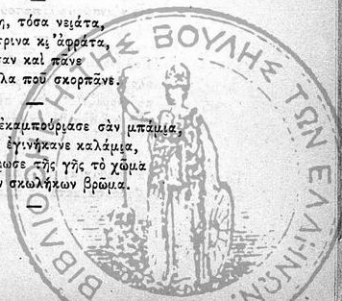
Π. — Ὑστερ' ἀπὸ τόσο χρόνον
μὲ συγκίνησι, μὲ πόνο,
καὶ μὲ θαρρομένο ἔματι
ξανθαλίωμ τὸ Παλάτι.

Ἄχι σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα
πῶς θυμοῦμαι τὰ παλιᾶ,
κι' ἀνεβαίνω μὲ λαχάρρα
καὶ λιρόνον τὰ χαλιᾶ.

Νάτο νάτο τὸ Παλάτι, τρέχ' ἀπάνω, Φασουλῆ,
καὶ σὲ κάθε τοῦ σκαλι
δὲνε πύρινὸ φιλί.

Τόσα κάλλη, τόσα νιάτα,
κι' ἀλαβότρινα κι' ἄροπατα,
τώρα πέρασαν καὶ πᾶνε
σὺν τὰ φύλλα ποῦ σκορπᾶνε.

Σῶμα λιγερὸν Σιλοθῶν ἐκαμπόφρασε σὺν μπᾶτια,
σκέλη τῶσον καθβαλιέρον ἔγινεσαν καλᾶμα,
παρσάμενα μεγαλιᾶ τᾶλωσε τῆς γῆς τὸ γῶμα
κι' εἶναι τῶν σκαλιῶν βροῦμα.

Φ. — Θά σου δώσω καρδιά, Περικλίτο,
 ἔμπα τώρα φαιδρός μὲς ἄτης σάλαις
 νὰ θαυμάσῃς καινούριο μπουκίτο,
 ντεκολέτι, ντεουλιέταις καὶ πάλαι.

Μὴν κυρτώνῃς τὸ ξύλινο σῶμα,
 μήτε λόγους κενούς ἀναμάσσει,
 τῶν ἀρμάτων περνοῦμε τὸ ὄμμα...
 Περικλίτο, γκυούρντα ἐ πάσσα.

Τῶν προγόνων σπαθιά καὶ παλάσκαις
 νὰ γελᾷς μοναχὰ σὰν τὰ βλίπῃς,
 καὶ φορώντας σπαλιέταις καὶ κάσκαις
 τοὺς καρπούς τῆς εἰρήνης νὰ δέπῃς.

Π. — Ἴδου κι' ἡ σάλα τοῦ χοροῦ... μόνον ὄλιγα φράξα,
 ἰδῶ κι' ἔκει βροντοβολοῖ κι' ἄστραφαιε σακαράκια.
 Πῶ πῶ τί σακαράκιδες! πῶ πῶ τί σπιρουνάτοι,
 ἰγέμισε, βρέ Φασουλλή, μὲ τούτους τὸ Παλάτι.
 Φ. — Φρίττω καὶ τρίμω σύσωμος... Παρθίνα μου, Χριστέ
 ἰδῶ θαρρεῖς Στρατόπεδον πῶς εἶναι τοῦ πολέμου. (μου,

Π. — Κῦττα κῦττα γαλονάδες τῆς χηράς καὶ τῆς θαλάσσης,
 χαῖρε, πολεμάρχων πλάσις.
 Κῦττα σμαιοφοράκια
 καὶ θερμά παλληκαράκια,
 βόμβον ἔκουσε προμάχων νεαρῶν καὶ γηραίων,
 ὅπου λάμπουν σὰν τὰ φῶτα τῶν χρυσῶν πολυελαίων.

Σὲ δακτυλιόενα μέση
 τὸ σπαθίκι μου φορῶ,
 καὶ σὰν θέλω καὶ μ' ἔρρισε
 τὸ πηγαινῶ ἄτο χορῶ.

Χνώτα γυναικῶν μαριζῶ,
 καὶ μὲ σικ πολεμικῶ
 μὲ τὸ σέβνο, μὲ τὸ τρίλω
 ἔμπρός σὶ κάθε θηλυκῶ.

Φ. — Πόση γαλονῶν πληθώρα,
 νά βροντᾷ κι' ἡ κλαπαδώρα.
 Πολεμάρχου, μίνους πλῆρεις,
 τοῦ πυρός καὶ τοῦ σιδήρου,
 ἴτε σήμερον ξιφῆρεις
 κατ' ἄρρατου ποδογούρου.

ἴτε, φῶσεις φλογεραὶ,
 μὲς ἄτου μπάλου τὰ καρή,
 νὰ βροντῆσουν ἡ σπιρουνάεις
 καὶ ν' ἀνάψουν ἡ πατοῦναις.

Π. — Γαλονάδων ἀτμοσφαῖρα,
 ὄλο σπάθις, ὄλο κρᾶνι,
 ποὺ νομίζεις κι' ἰδῶ πέρα
 πῶς ἡ θάνατ' θὰ σημάνη.

Τὰ καυμένα τὰ σπαθάκια, τὰ καυμένα τὰ σπιρουνά,
 πῶς γλιστρᾶνε ἄτὰ παρκίτζα, τ' ἀλειμμένα μὲ σαποῦναις,

τὰ καυμένα τὰ σπαθάκια πῶς τὸν θέλουν τὸν χορῶ,
 ποῦχει μέσα τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι τὸ σαλπρῶ.

Φ. — Ἐδῶ σπρόγχεται καθέναις καὶ πιζῶς καὶ καθδάλῃς,
 νὰ κι' ἔκείνους, νὰ κι' αὐτοὺς,
 νὰ κι' ὁ Κόντε Φλαμπούρμῆς,
 κι' ὁ Γεννάδης ὁ Τετός.

Κῦτταζε τὴν κάθε ντάμα, κῦτταζε τὴν κάθε τσοῦπα,
 νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Κοκκίτῃ, νὰ κι' ἡ δεσποινίς ἡ Κούπα,
 ζηλεμμένας κοπελοῦσαις,
 ποὺ πετοῦν σὰν πεταλοῦσαις.

Π. — Ἄμμι τοῦ Μερτροῦδ ἡ κόρη!... τώρα μπαίνει ἄτο Πα-
 νὰ καὶ μὲ γνωστὴ κυρία δεξαμένου Στρατηλάτου, (λάτι,
 κῦττα ἄλιγο παραρηκαὶ καὶ τὴν κόρη τοῦ Γαλάτη,
 νῆο Συριανὸ λουκουμί καὶ κρέιτα τοῦ γαλάτου.

ἴλαις ἔδον αἰμπερίσω
 πάλι θὰ τῆς ἐπαινοῦ,
 κι' ὄλων ὀμνητῆς θὰ γίνω
 καὶ θὰ ξεροκαταπῖνω.

Φ. — Ἰμνησέ τῆς, Περικλίτο... ἄτοῦς καιροῦς αὐτοῦς τῆς
 ἐπαινῶν ποτὲ δὲν χάνεις. [πλάνης
 Βλέπω ὅσο χορεύτρας φίναις,
 τῆς κομψαῖς Θανοπουλῆναις,
 ὅπου πᾶν μαζί μαζὶ...
 νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Ραζῆ.

Π. — Νὰ τῆς Τζιζῆου τὸ κρέιτα, πρώτη νύφη ἄτης νυφάδες...
 νὰ κι' ἡ Πάλλειναις ἡ ὄσο, ζηλεμμένας ἀδελφάδες.

Φ. — Μὰ καλόερα καὶ ψάλλε, Περικλίτο μου κοτσῆρι,
 ὀμορφαις ἀράταις χήρας, τῆς Μαρίας τοῦ Ζερίση,
 κῦτταζε τὴν μέσα ἄτ' ἄσπρα, πέν ν' ἀγκλιετῆρ δαντέλαις,
 καὶ πολὺτιμας κορδέλαις.

Κῦττα καὶ μὲ ζωτοχῆρα, Περικλίτο ἔυστοχη,
 ποὺ νομίζω πῶς ἀρχίζει τὸνομά τῆ ἀπό Χι.

Κῦττα μάτι σὰν στίλετο,
 χάνεις τὰ παρχάια σου,
 σέβνταλῆ μου Περικλίτο,
 μαζέψε τὰ σάγια σου.

Κῦτταζε καὶ τὴν Τζιζιζα καὶ τῆς ἄλλαις δὸ Τζιζιζαίς,
 κῦττα καὶ τὴν Βιρνούλα, ποὺ γελᾷ καὶ στᾶζων γλῶκαις.

Περικλὶ μασκρατζίκο,
 βλέπω τώρα μὲς ἄτ' ἄσκιερί
 τὸν Λεβίδῃ τὸν Στεφίκο
 τὸν ὄπο-Καραμπουρῆρη.

Π. — Κῦττάζω καὶ τὴν Διάμπεη μὲ ρόδα καὶ μὲ κρῖνα,
 μὲ καταθίλων, Φασουλλή, θεμάτα παυσιλῦπα,
 μὲ βάστα μὲ παροκαλῶ, διαβαίν ἡ Βαρβολόγια,
 μωρὲ γυναῖκα μὲ φορᾷ, μωρὲ μὲ γαῖά σου, Φίλιππα.
 Φ. — Ἴδου καὶ ἡ κόρ' ἡ διαλεκτὴ τοῦ ρέικου Σιμποπούλου,
 νὰ κι' ἡ Μαρριέτα, Περικλῆ, τοῦ Σακελλαροπούλου.
 Μικρὴ μικρὴ τὴν ἡγώρεια καὶ πῶς τὴν βλέπω τώρα,
 κοτᾶμ κοπέλα λιγερὴ, Νεράϊδα λευκοφόρα.

Π. — Ἴδου κι' ἡ κόρη τοῦ Σκουζέ, Σιλίφς χαριτωμένη,
 μὲ κῦττα καὶ τὴν Μπουμπουλή τὴν μικροπαντρεμένη.
 Φ. — Ἄς καὶ τὴν Λίνα τοῦ Μπασιζῆ, πολὺ καλὸ κομμάτι...

καὶ τὴν Ροδὴν τοῦ γνωστοῦ μὲ τὸ μονάκ' ἄτο μάτι.
 Προβαίνει κι' Ἀμερικανὸς μὲ μπῆσι καὶ γαλλόδα,
 τῆς Ρίτσερον ἀνεψιά, τῆς Χάρντν φιλενάδα,
 κι' ἂν γιὰ τὴν Χάρντν μ' ἐρωτᾷ εἶναι μαντάμ Πρεσβίνα
 τοῦ Χάρντν τῆς Ἀμερικᾶς, ποὺ μένει ἴστυν Ἀθήνα.
 Π. — Κάτι γεωγραφίας ἄρχισα νὰ νιώθω ἄτο στομάχι...
 Φ. — Μὰ κύττα καὶ τοῦ Λιόντος Μελά τὴν Ἀνδρομάχη,
 νὰ νεκολετῆ πρωτορανεὶ μὲ μακρούς μακίγια.
 νὰ πεφαίρει μιά φορὰ μὲς ἄλλα ταφιακία.
 Π. — Κι' ἡ Μαρίκα τοῦ Δεβίδι τί σοῦ λείει, μίο κάρσι;
 μπλε ντι σὴλ φορεὶ τῆς ὄρας, καὶ τὴν βλεῖτω καὶ σαλτάρω.
 Βλέπω τὸ Ζωγιού τὴν Στέλλα τὴν μινὸν καὶ τὴν κοντουλά,
 καὶ τοῦ Κατοσάρ τὴν κόρη, ζαχαρήνια περδικούλα,
 βλεῖτω κάθε μας φυντάνι, βλεῖτω κάθε μας πιπίνι,
 τὴν Παππαζομαντοπούλου καὶ τὴν Σούτσου καὶ τὴν Τζίννην,
 βλεῖτω καὶ τὴν Κουταντζόγλου, δύο μάτμα, δύο βέλην,
 ποῦ τὴν ἀσπρη φοριζά τῆς τῆς τὴν ἑκαταν κουρίλι,
 βλεῖτω κι' ἕναν διπλωμάτη, ποῦ φουσκάνει ἀν τελοῦσμι,
 βλεῖτω καὶ τῆς Κουτουριώτη καὶ τὴν κόρη τοῦ Αραγούμνι,
 βλέπω καὶ τῆς Πανταζόγλου, ὁρὸ λευκὰ περιστερᾶκια,
 βλεῖτω κι' ἄλλαις, βλεῖτω κι' ἄλλαις, καὶ μὲ πᾶνον τᾶμαράκια.
 Φ. — Τοῦ Καμπά τὴν δεσποινίδα πὸς τὴν βρεῖσκαι, Περικλιέτω.
 Π. — Πὸς τὴν βρεῖσκω, Φασουλῆ μου;... κἀνήν, ζᾶχρη, κουρέ-

(το.

Φ. — Ἀχ! αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ!... τοὺς σοφούς ἀπομομαρῶναι,
 τοὺς μικροὺς τοὺς μεγαλοῦναι, τοὺς μεγάλους τοὺς μικραίνειν,
 τὰ μαλλιά τὰ μαῦρ' ἀσπρίζειν,
 τὰ σῆρα τὰ ξανμαυρίζειν.

Π. — Μουτζώσι φιλοσοφίας κι' ἄντιε ἄτο χορὸ νὰ μπῆσι,
 νὰ κι' ἡ κόρη τοῦ Πασιπᾶνι, νὰ κι' ἡ κόρη τῆς Μπιμπῆς.
 Κύττα τοῦ Μιμῆ τὴν Φάνη, κύττα καὶ μιά Μίς τοιμπλου,
 ποῦ τὸ μπῆσι τῆς δεσπότης,
 νὰ κι' ἡ κόρατις τοῦ Ντεκζῆνι,
 ποῦ ἄτον μπῆλο φιγουράρον μὲ τὰ ρῆζ' καὶ μὲ τὰ μπλοῦ.
 Μουτζώσι φιλοσοφίας, νὰ στελλῆσαι καὶ βραχιόλια,
 ἕξι τοῦ Τσαμαδοῦ τὴν Σούνια, ἕξι τοῦ Τσαμοῦ τὴν Λιό-
 μὸν τὸν Ἀνακτα χροῦνεὶ ἄτο καρὸ τοῦ Βασιλείου, (λιζ,
 Τσαμαδοῦ βασιζέει τώρα τὸ στρατεῦματὸ τὸ κλέσι.

Φ. Κύττα τώρα καὶ τῆς ντάμας τῶν Μινίστρων τῶν χρυσῶν,
 νὰ κι' ἡ Μπουρίαν κι' ἡ Πίτσεν κι' ἡ κυρία Ντ' Ὀρμισσόν,
 κύτταζε καὶ τῆς Ὀνού
 μὲ τὸ χρώμα τούρανῶν,

νὰ καὶ τοῦ Ριφᾶτ ἡ ντάμα, πρώτος κόμματος καὶ Ρώσσα,
 Πομπαδοῦρ ἐνδομασία κι' ὄλο τριγύπα καὶ κρόσσα.
 Ὁ Ριφᾶτ, ὁ Τούρκος Πρέσβις, ποῦ νὰ μὴ μᾶς βρακαθῆ,
 ἀμορρη-γυναικῆ ἔπρε, βέρα Ρώσσα καὶ ζαυθῆ.
 Π. — Ὁ χορὸς ἀνάβει τώρα κι' ὄλοι γίνονται σαλάτα,
 ἦλθαν κι' ἡ διπλωματία, ἦλθαν καὶ τὰ κονσολάτα.
 Ὁ Ρωμισνὸς Ταξιάρχην τῆς Συλλήψεως φορεὶ
 καὶ ποζῆτος προχωρεὶ,

κι' ὁ Καραύλου μὲ δύο Ταξιάρχας ἄτο λαϊμὸ...
 τί παράσσημα καὶ τούτα, ποῦ δὲν ἔχουν μετρημὸ.
 Μὲ σπουδαῖον Ταξιάρχην κύττα καὶ τὸν Λουκουρίζο,
 τὸν κορυφὸν Εἰσαγγελεῖα, ποῦ μ' αὐτὸν πολλὸ δὲν παίζω,
 ἰπειθῆ, καθὼς εἰδέφει, ἂν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρίνι
 παρεβῆ τὸν Ταξιάρχην τῆς Συλλήψεως σοῦ ὀνεινι.
 Νὰ κι' ὁ κύριος Νομάρχης μὲ τὴν ζᾶστηρη θωρηά,
 κύτταζε τί Ταξιάρχας τοῦχουν κἀνεὶ τὰ κερῆ,
 καὶ ὁ ἄντιος τῆς Παιδείας, ποῦ θὰ τὸχη γιὰ κἀμὸ
 πὸς κἀνεὶς Ταξιάρχης δὲν τοῦ σφίγγει τὸν λαϊμὸ.
 Νὰ καὶ πᾶθος ἀττασῶσιδων, ποῦ τοὺς τρώῃ ἡ προκοπή,
 ὁ Ριχάκης, ὁ Αραγούμνι, ὁ Σουδαῖς, καὶ οἱ λοιποί.
 Ἀχ! λιγώθηκα μὲ τούτων τὸν γυναικίον τὸν μπαζῆ,
 νὰ κι' ὁ Πάσχος ὁ σπαθῆτος, ποῦχει δυνατὸ σοῦξῆ,
 καὶ ἔγω πάσχω γιὰ τοὺς ἄλλους, ποῦχουν γιὰ χορὸν περμουρα,

καὶ δὲν κάνουνε φιγούρα.

Φ. — Τὸν Γεννησάρην τὸν Γιάννη πὸς τὸν βρεῖσκαι, Περικλιέτω;
 Π. — Ὅπως πάντοτε καὶ τώρα, τῶσρα, σπῆρτο, καμινέτο.
 Φ. — Τί κυττάει ἔτσι τώρα κι' ὄλο χάσκαι ἀν χαμινέσι;
 παραλύσασαι ἀλθῆσαι μὲ τὰ τῶσα θηλικά...
 διακρίνω καὶ τὴν Λούρου, ποῦναι μᾶμεις ζακουσμένους,
 καὶ σὺν ἔχρη γεννητοῦρα νὰ τὸν πέρνει τακτικᾶ.
 Π. — Βλέπω ντάμας σιβασταίς,
 καὶ μ' ἄρχοντισσῆς σωσταίς.

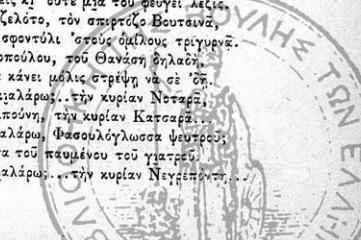
Βλέπω τὴν κυρία Βάσσου, βλεῖτω καὶ τὴν Ἐμπεϊρικου,
 βλεῖτω καὶ τῆς ὀρὸ Τρικουπῆ, μὲ τὸ Κώστα, μὲ τὸ Νί-
 διακρίνω καὶ τὴν Μαῦρου, ποῦ τὴν ἔλκει ἡ Ἐλοῖσια, | | κευ,
 μὰ καὶ τὴν Μαυρομυγῆλη, πυργόσπεινα πλουσία,
 ποῦ μὴ νύκτα κι' ἕνα βράδι τῆς ἐκάχηε τὸ σπῆτι,
 καὶ τὴν Τσάτσου, τὴν κυρία τοῦ κυρίου μὲ τὴ μύτη.
 Φ. — Βλέπω τὴν Καποδίστρια, ποῦ δὲν χροῦνεὶ ὀρόλου,
 ἰδοῦ καὶ μὴ μὲ φασάνει ποῦ μᾶς παρατηρεῖ,
 μὰ νὰ κι' ὁ Κανελλόπουλος, τὸ στολίσιμα τοῦ Στόλου,
 τὰ γάντια τῆς Πριγκηπισσᾶς ἐπιμῶδες φρουρεῖ.
 Νὰ κι' ἕνας τοῦ μηχανικού, ποῦ δὲν παραζοῦραει,
 πηγαίνει τὴν Πριγκηπισσᾶν μὲ σέβας ν' ἀγκαλιεῖται,
 μὰ κάποιος ἐξήφρα περῆ καὶ τὸν πατᾶ ἄτον κάλο
 καὶ τὸνα ποῦ ἄσκωσι κι' ἐστάθηκε μὲ πᾶλλον,
 καὶ τοῦ φωνάζουσι πολλοὶ σπαθῆτοι:
 «ἄρον τὸν πόδα σου καὶ περῆτα.»

Π. — Βουδάσις τώρα, Φασουλῆ... προβάλλῃ ἡ Χαντζανίστην,
 ροῦα ἄτους ὄμως ἐρυθρῶ, τοῦ μπῆλου φιγουρίνι,
 προβάλλει κι' ὁ Ααυρίντιος, ὁ Μεταξῆς τούτῆστι,
 ἔλθων ἀπὸ τὸ Βίλιγον ὑπὸ λαρχος νὰ γίνῃ.
 Φ. — Ὁ Καρολίνος φαίνεται μ' ἕνα στραβὸ κᾶπιλο,
 ἰδοῦ κι' ὁ Φίλιος ὁ γυτὸς, ἀρχαϊκὸ μοντέλο,
 μὰ κύτταζε σ' αὐτοὺς κοντὰ
 τὸν Φίλιππα τὸν Γεωργιαντᾶ,
 τὸν σεβνταλῆ, τὸν κουβαρντᾶ.

Νὰ καὶ μὴ ζεῖν ἀν ἀφῆρ, πολλὸ σπουδαῖος τάκος,
 κι' ὁ τοῦ Θεάτρου Γραμματεῦς, ὁ κοντο-Στεφανῆκος,
 νὰ κι' ὁ Φωτίου, Περικλῆ, τῆς Μπόρας ὁ μείστις.
 ἰδοῦ κι' ὁ Φούρης, Ἰπουργὸς τοῦ Πριγκηπιστοῦ τῆς Κρήτης,
 εὐρύστατος, εὐρύστατος, καὶ τοῦ χορὸ καμῆρι,
 μαζὶ μὲ τὴν Πριγκηπισσᾶν χροῦνεὶ φιγουράρει.

Λαὸς, λαὸς, λαούραρος.
 Μερκοῦρης καὶ Μερκοῦραρος.
 Ἰδοῦ κι' ὁ Δημητρός περῆ
 φερμαῖον κάθε θηλικά,
 κι' ἔχει παράσσημα τρανά,
 Ἐλληνικὸ κι' Ἰταλικὸ.

Π. — Παίζουσι περῆ καὶ κοντῆνα λεῖψανα γῶνων,
 νὰ κι' ὁ γέρο Κυδωνάκης ἱκανὸν τεσσάρων χρόνων
 τριγυρίζει μὲς ἄτῃ σῆλα μὲ μαντῆλι καὶ μαστοῦνι,
 βλεῖτω καὶ τὸν Διομήδη μὲ τὸ φουσκωτὸ ρουθινὸ.
 Νὰ κι' ὁ Ἀτκαρῆς ὁ Νίκος, κωμῶδες τῆς ἐποχῆς,
 νὰ κι' ὁ Κύρος τῆς «Ἐστίας» μὲ γαλλόσις τῆς βροχῆς,
 νὰ κι' ὁ μέγας Βελιστινός, ἀλλὰ νὰ κι' ὁ Δραλιέτης,
 ὅπου πέρνει σημειώσεις κι' οὔτε μὴ τὸ σῆνι λέξις.
 Βλεῖτω καὶ τὸν Ἀντζελότο, τὸν σπερῆτο Βουτανῆν,
 ποῦ ἀν ὀθουρα καὶ σφοντῆλι ἄτους ὀμῆλους τριγυρᾶ.
 Νὰ κι' ἡ κόρη Μησοπούλου, τοῦ Θανάση θηλαῖο,
 ποῦ σκαθάκι τῆς οἱ κἀνεὶ μέλις στρεψῆ νὰ εἰ ὄθ.
 Ἐξέρει τώρα ποιαὶ κιὰλάρω, τὴν κυρίαν Νεσσαρῆ,
 τὴν κυρίαν ποῦν Καρμποῦνη, τὴν κυρίαν Καταζῆτι,
 ἔξέρει τώρα ποῖαν κιὰλάρω, Φασουλῆ, ποῦ κἀνεὶ
 τὴν κυρίαν Δελαπόρτα τοῦ παμμένου τοῦ γιαντῆ.
 Ἐξέρει τώρα ποῖαν κιὰλάρω... τὴν κυρίαν Νεγρεπῶνη.

νά κι ὁ Σίμος ὁ Μπαλάνος, ὁ Γραμματικός τοῦ Κόντη,
τὸν μεγάλον Ταξιάρχον τοῦ Μαυροβουνίου φέρει,
κι ὁ καθένας τὸν συγχάρισε.

Νά κι δεύτερος Μπαλάνος, ὁ μηχανικός ὁ φίνος,
λίλιπον ἀργυροῦς ἱππότες εἶναι πρὸς μῆκος κι ἑκείνος.

Π.—Ὡχ! ἀρώματα τοῦ μύσους, τῆς βανιλίας, τῆς κανέλας!
ὅμως νά, βρε Φασουλῆ,

Βσιελόπουλος ὁ Πέτρος, Πρῶξενος Βανζουλάς,
μὲ παράξενη στολῆ.

Νά κι ὁ Πέτρος ὁ Κανακός, Πρῶξενος τῆς Ρουμανίας,
νά κι ὁ Χατζηγεωργίου, τοῦτοσ ἐκείνος τῆς Δανίας,

πρῶξεν ἄμισθος, μὰ τώρα τὴν ἐπίτευξη πού λες,
ἔγιν ἔμισθος τοῦτόστι μ' ἐπακκοσίας στρογγυλαῖς.

Φ.—Νά παρὼν κι ὁ Φιλιππίκος, νά κι ὁ Κίμων ὁ Διμιπίσης,
πρῶξεν, βρε Περικίετο, ὅσο παρκίτο νὰ μὴν πίσος
Κύτταξε τοὺς τετραχέρους, πάψε τὸ λιθάν, πλῆον,
καὶ πρὸ πάντων ἄς τελεωθῶ τὸ μητρώον τῶν θηλιῶν.

Π.—Χίνουμεν γιὰ παντρεμμένας,
χῆρους κι ἀρραθνομαζαμένας,
κι ἄρησι με, βρε Καναγι, μὴ πού μ' ἔπηκα ὅσο Παλάτι,
νά τῆς φάω μὲ τὸ μάτι.

Φ.—Καλὴ χώνεψ, τοισούτη,
μὰ ποῖ νάσαι τάχα τοῦτη,

πὺ ὀτὴ μείση σὰν γοργόνα καρβοῦτο γορροπῶ;

Π.—Εἶναι μία, πού μὲς ἦλθε μὲς ἀπὸ τὸν Καναῶ.

Φ.—Κύττα πάχος, κύττα λίπος, Περικίη ντεληφρούτεια,
ὄλο κρέας καὶ μυριότια.

Νά κι κάμποσαι σὰν ρίγκαις κι Ψηλαῖς σὰν καμινάδες,
νά κι ἡ Κλέιτον, Ἀγγλίδα, τῆς Ζλατάνου φιλενάδες.

Π.—Πού τῆς ξέρεις;

Φ.—Πού τῆς ξέρω; τί σὲ μέλει, μπεχιλιθάνη;
μὰ γιὰ κύτταξε κι ἑκείνο τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Ἐστὴν Λυθὸν παραγγελλίμο
καὶ καμμένο καὶ ραμμένο,
ἄσπρο καὶ ματζουτό
καὶ ὀσμάντοκενητό
τοῦ Λουὶ Κατόρ; τῆς μόδας ραζιλευῖς τῆς παλαιῆς,
καὶ ζηλεύουσιν κυράδες καὶ ζηλεύουσιν καπελαῖς,
κι ὄλαις κι ὄλαις ξεφωνίζουσιν πῶς τὸν κόσμο θὰ τρελλάνη
τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Τί φουστάνι, Περικίετο... ὄλαις ἔκανε χαλάστρα,
ἕνας ἀπὸ τὸ Παρίσι

ἔγ' εἰς τοῦτο ζωγραφίσαις
τὸν γυαλὸ μὲ τῆς καουναῖς καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τῆς στρα,
καὶ γιὰ τοῦτο κάθε γλώσσα τρέχει; τώρα σὰν ρεῖθνι
καὶ γεράριεται κι ὀμνεῖται τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Κύτταξέ το, κύτταξέ το καὶ μακροῖν καὶ πλησίον,
ἀναζώσας ἱστορίας καὶ ζωγραφικῆς Μουσεῖον.
Ἐξὼ φτοχία, Περικίετο, τίποτο φέρμα ἂν ἐφόρει,
κύττα πῶς τὸ κομάρειν κι ὁ Ζλατάνος ὁ Γρηγόρης,
κι ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη, Περικίετο μου κουλκούκι,
ὅπου πλῆθος ἑλλημιμάτων βῆγκε ἔμπρὸς του σὰν παλοῦκι,
καὶ δὲν ξέρει πῶς καὶ πῶθεν περισεύματα νὰ βγάνη,
μὲ ὄρο μᾶτις σὰν γαρίδα βλέπει τοῦτο τὸ φουστάνι.

Κἂν μονάχα μὲ τὰ μάτια, κἂν μὲ κιὰλ: τὸ κυτταξῆς,
θὰ σπασίσης, θ' ἀλαλάξῃς,
κι ἀπὸ μέσης μου καρδίας τὴν κυριὰν τὴν συγχάριω,
πῶξεν καὶ τὸν Θεογράφη τοῦ Μ 1 α ο ὁ λ η καθβαλλήρι.

Π.—Μὰ τώρα πάμω ὅσο σουπὲ νὰ φῆμε καὶ νὰ πτοῦμε
καὶ νὰ τὰ ξαναπτοῦμε.

Ἰδοῦ περιγηγητριάς τριγύρω σεβοραῖς
μὲ πελαργῶν ἄριδας,
ὁ Κατσαρῆς, ὁ Κατσαρῆς, καμπίσας κατσαρῆς,
καὶ κάτι κατσαρῆδες.

Φᾶτε καὶ πῖετε, βρε παιδιὰ, μὴ φείσεθαι ὀπανής,
ἀλλὰ κνεῖς πολιτικός καὶ τῆς Βουλῆς τοσπάνης
δὲν φρίνεται, βρε Φασουλῆ, ὅσο π' ἄβουθ τὴν πληθῶραν,

κι ἴσως αὐτὴν τὴν ἄν
μακρὰν τῆς τέρθης τῶν γεωρῶν καὶ πότῃς εὐωσῖας

ὁ Θεοδῶρ; προσεύχεται μὲ συντριβὴν καρδίας.

Φ.—Μᾶτε Ζαχάρης φρίνεται, κι ὁ Καραπάνος λείπει,
καὶ μ' ἔπιασε μὲ λότη,

χορὸς χωρὶς πολιτικὴ δὲν ἔχει ὄρθου γουστο,
μὰ κύτταξε παρακαλὸ μῆξ παντρεμμένας μπουστο.
Ἐμπρὸς, Ρωμηοὶ φιλόγαλλοι, ριχθῆτε μὲς ἄστους γάλους,
ἐμπρὸς νὰ ξεκουράσωμε πατοῦνας κι ἄστραγάλοι,
Σαμπάνια φρίτε μου νὰ πῶ κι ἄς παῖξ τ' ὄργανιτο,
κλώδ σὰς βῆγκαμας, παιδιὰ, μὰ κριμα, Περικίετο,
πού ἴγνα φύλλα τοῦ Ρ ο μ η ο ὁ ὅ ἐν ἔφερα νὰ βάλω
ἴγνη σαλάτα Ρούσικη, ἴγνη ζαμπὸν καὶ γάλο.

Φῖτε καὶ πῖετε, βρε παιδιὰ... ψυχὴ μου πανδαίσια...
ψύχουλο μὴν ἀφήσετε, μὴτ' ἔνα κοκαλάκι,
πολὺς ὁ μύσους κι ἄθρονος κι ἡ τράπεζα πλουσία...
ἀθάνατος αὐτὸς ὁ Θῶν... ζήτω τὸ Νικολάκη.

Π.—Ζήτω... θαρρῶ τοῦ κοτιλῶν πῶς ἄρχισε τὸ γλέντι...
τὸν Χατζηπέτρο κύτταξε, τὸν Χρήστο τὸν λεβέντη.

Φ.—Ἀθάνατος δευθονητῆ τοῦ κοτιλῶν ὑπάρχει,
τότε τὸν ἴγνη λογαθὸ καὶ τώρα ταγματάχρη.

Π.—Μὰ τί τρέχει, Φασουλῆ,
κι εἶναι σούσουρο πολὺ;

Φ.—Ἀπὸ κάποιας Σταχοποταῖς τὸ καλλίσφυρο ποδᾶρι
τόνα ἔξοργε παπούτσι
καὶ πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι,
καὶ μακάριος πού τὸδερ τὰ βρεθῆται του νὰ πάρη.

Π.—Τρεμοσθύνουνε τὰ ρώτα, κάθε πρόσωπο κίρνει,
καὶ θαρρῶ πῶς ξημερῖνει.

Φ.—Καληγόντα, Περικίετο, πῆγαν νὰ κνήξ νάνι,
καὶ νὰ ὄξῃ μὲς ὀστῆρις σου τῆς Ζλατάνου τὸ φουστάνι.

Καὶ καμπίσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Τὸ Λουῆρο τὸ περίφημο, τὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο,
πού σὰν κι αὐτὸ δὲν βρισκεται μὲς ὀτῆς Ἀθήνας ἄλλο.
Νεῖα προσθήκη κι ἔκτασις τμημάτων εὐρωβῶνων
καὶ πλουτῶς ἄθρονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πῆξ μόνον καὶ τὰ βλέπει,
κι ἄρχηκε τὸ γαργάλισμα γυμνάτης κι ἄδειξ τὸσπίς.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ἔσ' ἀ λουσα τὰ περίσσια
κι αὐτὸ τὸ Λουῆρο πέρασε, πού λάμπει ὅσ' ἀ Παρίσια.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογῆ πολυτελεῖς
νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογραφείου, τῆς «Κορίνης» ἐθλονότι.
Τρεῖς φορές τὴν εβδομάδα μὲ δέκαρὰ κάθε φύλλον
κι ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γυῶνιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλατίπα πατριώτου,
ἀριθμῶς τριαντατριάς, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.